

(Kort bemærkning).

Anders Samuelsen (RV):

Hvem der er skyld i, at der er arbejdsløshed, tror jeg er en ret langvarig diskussion, som vi i hvert fald ikke kan nå via en kort bemærkning, men det er nok noget, vi alle sammen har et medansvar for.

Pointen er stadig væk, og det vil jeg bare fastholde, at Det Radikale Venstre har givet et bud på, hvordan vi sikrer, at vi får et øget arbejdsudbud. Et af elementerne er, at vi har råd til og får råd til at sætte skatten ned, eventuelt ved omlægninger eller også ved deciderede besparelser.

En del af besparelserne havde vi forudsat i vores skatteudspil skulle findes ved en arbejdsmarkedsreform. Nu er arbejdsmarkedsreformen lavet, og vi benytter os af de midler, som er fundet, til at sikre, at vi kan sætte skatten ned på arbejde, så vi kan få løst de demografiske udfordringer.

Hvis den aftale ikke var sat ind, var det jo ikke et spørgsmål om, at der ville blive ført nogle penge tilbage til den ledige eller til kontanthjælpsmodtageren. Så var det spørgsmålet om, at de penge var blevet brugt til at finansiere skattestoppet til gavn for folk med store boliger i Nordsjælland. Vi foretrækker, at pengene bliver reserveret til at sætte skatten ned på arbejde for alle og dermed, at man får den maksimale effekt i forhold til et øget arbejdsudbud, så vi sikrer, at vi også har råd til et velfærdssamfund om 8 og 10 år.

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Forliget om arbejdsmarkedspolitikken, der fejlagtigt er blevet kaldt »Flere i arbejde«, er fyldt med forringelser for de arbejdsløse og er tomt for visioner om, hvordan vi faktisk får et arbejdsmarked, der står til rådighed for de arbejdsløse.

Det er flere gange i denne debat i dag kommet frem, at man blandt forligsparterne mener, at det er den arbejdsløses egen skyld, at vedkommende er arbejdsløs. Således vil man fjerne et stort beløb fra en del af kontanthjælpsmodtagerne for på den måde at tvinge dem ud på arbejdsmarkedet.

Kl. 19.45

I dag ved vi, det er sådan, at hvis man siger nej til et tilbud om arbejde, når man er arbejdsløs, fjernes ens kontanthjælp, og det vil sige, at det ikke er muligt i dagens Danmark og har ikke været det i årevis at sige nej til et arbejde og dermed blive siddende på kontanthjælp eller dag-

penge resten af sine dage. Det er ikke muligt i dagens Danmark.

Så det er altså ikke et spørgsmål om, at vi har en stor mængde af arbejdsløse i Danmark, som ganske simpelt er for dovne til at tage et arbejde. Sammenligner man med f.eks. 1920'ernes Danmark, som jeg har været inde på tidligere, jamen så var der i 1920'ernes Danmark ikke nogen sociale ydelser, ikke nogen sagsbehandlere; ikke desto mindre var der arbejdsløshed. Hvordan forklarer man dét, hvis man mener, at det er den arbejdsløses egen skyld, og at det at øge forskellen på overførselsindkomst og lønindkomst vil afskaffe arbejdsløsheden?

Det afskaffede ikke arbejdsløsheden dengang, det gør det heller ikke i dag. Det gør det ikke i USA, hvor man har den model, som man begynder at bevæge sig hen imod med et større gab mellem overførselsindkomst og lønindkomst.

Formålet med det her forlig, som det hedder på økonomisk dansk, er også at øge udbuddet af arbejdskraft. Så hvis bare jobbene eksisterede, var det da til at forstå. Hvis det handlede om krav til arbejdsløse om at stå til rådighed for ordinært arbejde, kunne man da finde en eller anden mening med galskaben.

Men som behandlingen af de tre lovforslag i dag har vist, handler det primært om økonomiske forringelser for de arbejdsløse, og det handler om endnu mere tvang, det handler ikke om reelt at gå ud og skabe nogle nye arbejdspladser.

Hvordan kan det være, at forliget ikke indeholder ét eneste ord om krav til arbejdsgiverne? Hvem er det, der i dag har ansvaret for den manglende rummelighed? Hvem er det, der kun meget sjældent vil ansætte f.eks. ældre arbejdsløse? Hvem er det, der har ansvaret for nedslidningen og udstødningen på arbejdsmarkedet på grund af et dårligt arbejdsmiljø? Og hvem er det, der har ansvaret for den mangelfulde efter- og videreuddannelse af de ansatte og mangelen på praktikpladser til de unge?

Der er nok af muligheder for at stille nogle krav til arbejdsgiverne, men forligspartierne holder stædigt fast ved, at arbejdsmarkedspolitik betyder krav og straf alene til de arbejdsløse og ikke til den anden part i det her.

Forringelserne for de arbejdsløse er så mange og omfattende i de tre lovforslag, vi her behandler, at det er komplet umuligt at komme hele vejen rundt i løbet af 10 minutter. Men jeg vil forsøge at fremhæve nogle af de mest markante.